

Transskription af:

Alletiders Fest

S1E3. Jernalderens måske bedste samleje

Værter: Julie Ralund og Thomas Klinkby

Medvirkende: Museumsinspektør Flemming Kaul og huskok Birgitte Kampmann.

Lyd og redigering: Gustav Niepoort

Redaktør: Troels Donnerborg

Intro: Du lytter til en podcast fra Nationalmuseets mediehus, Vores tid.

Julie Ralund: Thomas?

Thomas Klinkby: Ja, Julie?

Julie Ralund: Hvor sidder klitoris?

Thomas Klinkby: Er det et trickspørgsmål?

Julie Ralund: Ja, det er det. Eller det ved jeg jo ikke, for jeg ved ikke, om du ved det, men du finder ud af det i det her afsnit, fordi nu skal vi til bryllupsfest i jernalderen, og vi skal overvære et meget velbeskrevet samleje og for en gangs skyld i historien, Thomas, der er det også noget, som kvinderne får noget ud af, så jeg glæder mig meget. Vil du syd for Alperne sammen med mig, Thomas?

Thomas Klinkby: Som man siger...

Julie Ralund: Som man siger...

Thomas Klinkby: ja, lad os det.

Julie Ralund: Mit navn er Julie Ralund.

Thomas Klinkby: Jeg hedder Thomas Klinkby, og du lytter til Alletiders fest, hvor vi inviterer dig til en fest i historien.

Julie Ralund: Vi kommer til at smage på forhistorien og høre historien, så det næsten er som at være der selv.

Thomas Klinkby: I dag er det arkæolog og seniorforsker Flemming Kaul, der inviterer til sex i jernalderen.

Julie Ralund: Ej, det lyder sjovt, Thomas, jeg glæder mig.

Thomas Klinkby: Mm, også mig.

Julie Ralund: Og Flemming. Hvor skal vi hen?

Flemming Kaul: Vi skal til en lille Alpeby, der hedder San Zeno.

Thomas Klinkby: Og hvor ligger det henne, Flemming?

Flemming Kaul: San Zeno, det ligger i Alperne i Norditalien, ikke så langt fra byen Bolzano, og vi er altså omgivet af bjerge, hvor vi på et højdedrag over bjergene ser længere ind mod de sneklædte bjerge. Vi er på sådan et højdedrag med gode marker omkring, og så kan vi også komme ned i dalen, hvor floden Adige løber.

Thomas Klinkby: Og hvad er det for en fest, vi skal ind til?

Flemming Kaul: Vi skal til en stor bryllupsfest. Vi er i den tidlige jernalder. Vi er omkring 450 før Kristus, altså rundt regnet 2500 år siden er vi på vej til fest...

Thomas Klinkby: Lad os komme indenfor. Med mindre der er der noget, vi skal vide, før vi går indenfor? Inden festen går i gang, så har man nogle sportskonkurrencer, fordi sport hører også med til festen. Det er ikke bare noget, der... Altså det er ikke festen, der kommer med sporten, men det er sporten, der kommer med festen, kan man sige.

Julie Ralund: Okay.

Flemming Kaul: Og der er kommet nogle stridsvogne.

Julie Ralund: Stridsvogne?

Flemming Kaul: Ja, og nogle stridsvognskørere.

Julie Ralund: Ja.

Flemming Kaul: Ja med med heste forspand. For nu skal vi til væddeløb.

Julie Ralund: Nå! Stridsvogn for mig og sådan noget jeg forbinder med Asterix og Obelix og de gamle romere.

Flemming Kaul: Ja, ja, hos de gamle romere, men også tidligere hos grækerne. De var faktisk helt pjattede med stridsvognskørsel. Det var, det var en olympisk disciplin, så overalt i Middelhavsområdet, området fra Grækenland og helt op i Alperne. Jeg ved ikke, hvordan de har fået slæbt stridsvogne op i det oppe i Alperne, men det har de altså, for nu skal der være fest, og nu skal de have lidt stridsvognskørsel på en lille bane og så finder man en vinder i denne her sports konkurrence. Jeg regner med at stridsvognskørslen det er nok inden festen begynder, så...

Julie Ralund: Inden vi er alt for fulde...

Flemming Kaul: Ja inden vi er alt for fulde, så der ikke bliver for meget spiritus stridsvognskørsel.

Julie Ralund: Men hvor er det vi ved det her fra?

Flemming Kaul: Ja, man kunne sige: jamen jamen Flemming Kaul, han har jo en fantastisk fantasi og kan fortælle om festerne, men sådan er det slet ikke.

Thomas Klinkby: Og det er ikke bare noget, du finder på.

Flemming Kaul: Nej, det er sandelig ikke noget, jeg finder på for det. Fordi nogle af de drikkespande... Det lyder sådan lidt kedeligt, en drikkespand. Det minder lidt om en gulvspand, så når det skal være rigtig fint, så kalder vi dem for situlaer. Det er... Ja, det er 'spand' på latin, men en fin fin bronzespand, der i virkeligheden er et kar til at have drikkevarerne og nogle af disse spande som vi har fundet, de er udsmykket med de fineste billeder af netop den fest, som man så må sige spandene bliver brugt i, og det er der man kan se alle de ting jeg fortæller. Der kan man se stridsvognskørsel før festen. Man kan se at der også er en boksekonkurrence, hvor der er to bokkere der er i gang med at slås med sådan nogle underlige håndvægte, og man kan også se at de får en præmie, nemlig en flot hjelm.

Julie Ralund: Sådan!

Thomas Klinkby: Og de der bokser, er det til døden? Er det sådan gladiatore, de...?

Flemming Kaul: Nej, det er en... Det er en rituel kamp.

Thomas Klinkby: Det er mere skyggeboksning? Man kan lige markere?

Flemming Kaul: Ja, mens vi har tøj på, mændene har lange kapper og kvinderne har, ja, har har kjoler på med sådan nogle sjove hætter, så har bokserne, det hører med til sporten, de har ikke noget tøj på.

Julie Ralund: De har slet ikke noget tøj på? Nå for søren, så har det noget af et skue.

Flemming Kaul: Det har været flot at se sådan et par splitter nøgne bokkere også. Også i dag har de jo ikke så meget tøj på, når de bokser.

Julie Ralund: Men de har alligevel dækket det, som alle allerhelst vil se, tænker jeg.

Thomas Klinkby: Forhåbentlig har de den samme regel, som man har i dag. Altså ingen slag under ækvator så at sige...

Flemming Kaul: Jeg vil nødig have sådan en sådan en håndvægt ind der...

Thomas Klinkby: Ja, så kunne jeg godt lige sidde stille et par minutter eller ti.

Julie Ralund: Mens situlaerne er lavet i jern eller bronze.

Flemming Kaul: Det er lavet i bronze, selvom det er jernalderen. Ja, det er altså... Alle de her motiver, de banket fint ind i bronzen, og vi kan læse om festens forløb som i en billedbog, så der er ikke noget som helst, som jeg har fundet på af det, som vi fortæller. Men derfor kan det jo godt være en god historie.

Thomas Klinkby: Lad os komme indenfor. Hvordan kan det være sådanne to nordboer, som os kan komme med til en fest, der ligger hernede i Bolzano?

Flemming Kaul: I bronzealderen og jernalderen for tusinder af år siden, der er det jo ikke sådan, at samfundene var isoleret og slet ikke blandt de højeste kredse fordi, hver eneste, for eksempel hver eneste dråbe af bronze, som vi havde i bronzealderen, som består af tin og kobber. Hvor skulle kobberet, og hvor skulle tinnet hentes fra? Vi har ikke noget som helst af det i Norden. Det skal selvfølgelig hentes i Alperne, så vi har rigtig gode lange handelsforbindelser med Alperne, hvor familierne på en eller anden måde må have kendt hinanden, selv om det er lange strækninger. Så det er ikke bare sådan, at vi vælter ind til en eller anden til en eller anden tilfældig fest som party crashers. Nej, vi ved godt, at der er en fest. Vi har rejst langt, Vi har vores varer med, vi har ravet med. Måske skal vi have noget kobber eller noget andet med hjem på tilbagevejen.

Julie Ralund: Er vi gået?

Flemming Kaul: Ja.

Julie Ralund: Vi er simpelthen gået til sydtirol eller til Italien?

Flemming Kaul: Ja, det gjorde man i gamle dage. Det gjorde man også i middelalderen, og hvis man havde for mange varer med, ja så kunne de blive. I middelalderen kunne de blive kørt med vogn, men ellers så foregår det jo, især i Alperne, ja med rygsæk.

Thomas Klinkby: Selv om det er et sjovt koncept, det der med at man kunne gå ned gennem Europa for at crashe en tilfældig fest. Når man kommer tæt på, så giver det jo mening, at det ikke var sådan.

Men, men, men hvorfor tog man til til fest? Det er vel ikke bare for som i moderne tid, der hygger vi os, og der fejrer vi nogen der fylder år eller skal giftes osv. Der har været noget handelsudveksling og måske nogle alliancer forbundet med det her.

Flemming Kaul: Ja, naturligvis. Festen er noget af det allervigtigste, når vi er i et samfund hvor vi ikke har hoteller, ikke har vandrehjem, ikke har politi og ikke har militær til sikkerhed, så er festen det allervigtigste for overhovedet at kunne binde folk sammen. Det med gæstevenskaber, hvor man kommer til fest hos hinanden, det er på en eller anden måde man lærer hinanden at kende. Man drikker sammen uden det at drikke sammen og blive venner, så kan man jo ikke finde ud af at handle. Man skal... Det siger man jo også i nutiden. I Danmark har man drikker lidkøb, når man har købt noget, og sådan har det altså i høj grad været i oldtiden. Uden fest, ingen handel, ingen forbindelser. Det er det, der binder det hele sammen.

Thomas Klinkby: Hvad betyder det, at drikke lidkøb?

Flemming Kaul: Det er, når man har afsluttet en aftale eller købt en hest eller sådan noget. Så ser man lige skål på det, og så gælder det.

Julie Ralund: Og når du siger skål, så kan jeg høre, at Birgitte hun er gået i gang med at øse op, så vi kan komme i gang med at skåle.

Birgitte Kampmann: I skal have noget vin at skåle med...

Julie Ralund: Ja, og Flemming, hvad ville man drikke til sådan en fest her?

Flemming Kaul: Der vil man drikke vin, for eksempel rødvin. Men det, man gør både i Grækenland og Norditalien er, at man ofte blander vand i vinen.

Julie Ralund: Så man kan holde længere. Thomas, det synes jeg måske, at du skulle overveje at gøre denne her gang, fordi Thomas har det med at tage lidt for godt for sig af de våde varer til de her fester.

Thomas Klinkby: Jeg gør det jo, som du ved, Julie, i historiens tjeneste og i videnskabens tjeneste. Som altid er det jo dygtige Birgitte Kampmann, vores historiske kok, der har stået for mad og drikke, for vi skal både drikke og spise os gennem historien. Og hvem ved, måske lidt ekstra i dagens anledning.

Julie Ralund: Men vi skåler lige.

Thomas Klinkby: Ja. Ja, i de her fine byer har vi her.

Julie Ralund: Ja, vi har nogle kar, havde man, hvad havde man glas, og hvad havde man dengang?

Flemming Kaul: Nå men man havde man havde drikke bægere af bronze eller sølv, sølvbægre, det bliver også vældig populært. Det er jo noget af det fineste.

Thomas Klinkby: Og dem vi drikker af sølvbæger i dag. Ja, små små buttede badekar med tre kugle fødder på og fyldt med rødvin. Ja, men når jeg nu er til fest her hos jer, så regner jeg med, at jeg kan tage bægeret med hjem?

Julie Ralund: Så det må vi lige snakke med Birgitte om?

Thomas Klinkby: Man skal nemlig udveksle gaver, ellers så går det galt, Flemming. Vi stoler på hvad du siger, du er eksperten. Haha.

Julie Ralund: Skål!

Thomas Klinkby: Skål!

Flemming Kaul: Skål!

Julie Ralund: Birgitte har også lige stået, og nu siger du nemlig bæger. Birgitte har nemlig stået og øste op med en øse. Flemming hvorfor har hun gjort det?

Flemming Kaul: Det er fordi, at man kan se på billederne af vinen er i de her store spande eller drikkekar eller blandings-... Det er faktisk blandingskar. Nogle gange så står de på nogle høje fødder. Sådan ligesom vi har fødder, hvor der står en palme på, så er der altså fødder, hvor der står en spand med vinen, og så kommer. Ja, det kan vi se på billederne. Så kommer tjeneren og øser op og øser det over i den lille skål. Eller også så tager tjeneren øsen og øser direkte ned i munden på gæsten.

Julie Ralund: Det må vi prøve senere.

Thomas Klinkby: Det er rigtig fint.

Thomas Klinkby: Det er fint, så kan man blive, ja så kan man blive madet med vin fra en stor øseske. Ej, det skal vi ikke prøve noget, fordi så spilder vi sikkert.

Julie Ralund: Og ja, Thomas vil da gerne prøve, tænker jeg.

Thomas Klinkby: Er du med på, at du er tjener nu?

Julie Ralund: Vil du have en hagesmæk? Det ser, jamen jeg prøver bare, for det ser fuldstændig ud som på billederne, hvor der er en, der bliver madet.

Birgitte Kampmann: Vi gør alt hvad vi kan for at det skal være det rigtige.

Flemming Kaul: Ja,

Birgitte Kampmann: Så, nu går det hurtigt.

Flemming Kaul: Ja, og dem der bliver madet, det er særligt fine, fordi de sidder på en stol på en tronstol. Så hvis man sætter sig i en tronstol og så bliver madet, så er man fin. Jeg føler mig mere som en to-årig end fin lige nu, at blive madet. Tak for det, Birgitte.

Birgitte Kampmann: Det er jo egentlig ret sanseligt, hvis jeg lige må sige det, det med at made nogen.

Julie Ralund: Ja, men generelt så kunne vi måske godt gå tilbage til noget mere sanseligt, hvad hedder det, forplejning af hinanden?

Flemming Kaul: Man skal huske, skål, og drikke sammen, selv hvis det er meget vigtigt. Og når man så drikker sammen fordi gæstevenskabet, gæstevenskabet, det er i virkeligheden ligesom et sakramente. Man kommer nærmere guderne, når man besøger hinanden. Og for grækerne var det den store gud Zeus, der var gæste venskabets... der var gæste venskabets overgud. Det vil sige, at når man kommer sammen og siger skål, så skal man huske, og det skal jeg nok lade være med at slette ud på gulvet, så skal man huske at tage en sjat til Zeus også for Zeus, den store gud. Han har ligesom med i festen. Han har festens beskytter, det vil sige rejsen og festen i sig selv er en handling, hvor du kommer nærmere det guddommelige ligesom et et sakramente, at man gør noget, så man kommer nærmere den guddommelige.

Julie Ralund: Så næste gang jeg spilder lidt rødvin hjemme hos min veninde, så kan jeg bare sige, at det var til Zeus.

Flemming Kaul: Ja. Og så og så går det meget bedre. Det er faktisk sådan, at det kan give stor ulykke, hvis man glemmer at starte det hele med at drikke og fortælle hinanden også at man skal... Og det hører også med, at man skal fortælle historier. For hvor kommer du fra, hvad der skete der? Vi hørte noget om din fætter her sidste gang for 10 år siden, du var her. Hvordan går det nu, hvis man glemmer at fortælle nyheder, hvis man glemmer... For man er jo fremmede i princippet. Hvis man glemmer at fortælle noget godt om derfra, hvor man kommer, så kan det også bringe ulykke. Og så når man har drukket, så skal man også huske at give hinanden gaver. Hvis man er en kriger, kan man for eksempel bytte våben. Og så er der hele tiden nogle regler for, hvad man gør, når man kommer ind af døren. Der er regler for, for og for for enhver ting. Fx ham, der leder festen, han skal have først. Og hvis der... Hvis der bliver byttet om på rækkefølgen af hvem der skal have det bedste stykke tøj, så kan der blive ballade. Det ved vi fra andre sagn og festlige historier fra fortiden, hvor der var nedskrevet, at hvis man for eksempel giver en helt et for lille stykke kød, og det er ham, der var under ham, der får det fineste stykke kød. Ja, det kan der godt... det kan der komme slagsmål og mord ud af. Så det er bare med at holde reglerne og give maden og vinen i den rigtige orden.

Thomas Klinkby: Så det kan godt ende med drab?

Flemming Kaul: Ja, hvis man kludrer... Klumrer i det. Ja, ja, det gør man ikke.

Thomas Klinkby: lad os prøve ikke at gøre det.

Julie Ralund: Og nu skal vi snart ha noget at spise. Nu kommer der nemlig et brød, og det er overraskelsen til jer to.

Thomas Klinkby: Åh!

Julie Ralund: Det er forhåbentligt: ih!

Thomas Klinkby: Ih!

Julie Ralund: Var det ikke en fin overraskelse?

Thomas Klinkby: Jo, det er det i hvert fald. Så er der blevet serveret forloren vulva eller hvad det nu hedder?

Julie Ralund: Bagt vulva, opbagt vulva.

Flemming Kaul: Ja, eller svulmende dej, så bliver det til svulva.

Birgitte Kampmann: Ha ha

Julie Ralund: Fantastisk. Vi kalder det for vulvabrød.

Thomas Klinkby: Ok, det er vulvabrød. Godt opbagt. Og den lille prik dér?

Julie Ralund: Det er der nemlig. Og den er den, der har en helt særlig betydning af, at klitoris rent faktisk er med i det her brød. Og det vil Flemming komme ind på senere. Men allerførst vil vi bare lige præsentere det fine vulva brød, som I er to I nu skal have og spise.

Birgitte Kampmann: Den ene er blevet helt tavs.

Thomas Klinkby: Superflot. Der kunne man jo godt have puttet en rosin.

Birgitte Kampmann: Har du? Har du nogensinde set rosin, der? Hvad er det du siger?

Julie Ralund: Haha.

Flemming Kaul: Den skal selvfølgelig sidde i pølseenden.

Thomas Klinkby: Sådan Flemming, skål!

Birgitte Kampmann: Skål, tror jeg.

Flemming Kaul: Så nu har vi allerede fået for meget at drikke.

Thomas Klinkby: Det er super hedensk, det her.

Flemming Kaul: Men vi kan jo godt se på det rituelt, at når, at når et brød ligner en vulva, så har det noget med frugtbarhed og lykke at gøre. Vi skal ikke nødvendigvis se på det som noget som noget drønsjofelt. For det med det...

Julie Ralund: Det er jeg glad for at du siger, Flemming.

Flemming Kaul: For det med det kvindelige. Det er også noget med frugtbarhed og god lykke. Så når man spiser sådan et brød, og man deler det med gæsterne, jamen så uddeler man god lykke. Så det kan sådan set godt passe ind i hele gæstevenskabs-ritualiseringen. Der bliver spillet op nu. Vi kan se nogen der sidder ind... Nogen der spiller, de sidder i en fantastisk sofa med armlæn i form af løvehoveder og løvehoveder og er ved at spise en hare til. Det er en flot sofa at sidde i. Der sidder musikken, så det er en lyre, der ser pling pling pink, og så spiller de på på det vi kalder for en panfløjte, så der bliver spillet. Vi kan ikke rigtig se nogen, der danser, men de sidder og snakker og drikker. Der bliver spillet, og lederen sidder i en flot stol. Vi ser et skab, hvor alle spandene hænger klar til at blive brugt og også et fantastisk skab med med udskårne udsmykninger. Og så ser vi, at der bliver serveret, og det var som det var det vi snakkede om. Nogle bliver madet fra denne her store ske, andre får bare fra skeen hældt op i deres kopper eller drikke skåle og ja, musik... Der har sikkert også været noget dans, men det synes jeg ikke jeg kan se på de her på de her spande. Det ved vi fra samtidige etruskiske vægmalerier. Der bliver til gengæld danset lidt længere nede i Italien.

Julie Ralund: Hvordan kan vi set en bryllupsfest vi er til?

Flemming Kaul: Jo, fordi der er et lille rum. Og så skal brudeparret gå ind for sig selv, og der ligger parret i den, for os, ganske sædvanlige stilling, missionærstilling på en seng, og de bruger en dengang en ganske ny opfindelse eller ny og ny, men altså forholdsvis ny opfindelse, nemlig en rigtig seng med madras.

Julie Ralund: Så vi er kommet, og vi er nu i gang med at overvære?

Flemming Kaul: Det er vildt avanceret sex på en seng med madras. Ellers ser man tit på græske vaser, at man bare tager hinanden bagfra om jeg så må sige.

Julie Ralund: Hvad er det madrassen gør, Flemming, der gør det her, det bliver avanceret?

Flemming Kaul: Ja, for det første er det rigtig praktisk, når man skal bruge denne såkaldte missionærstilling fordi hvis der ikke er en madras og bare et hårdt underlag, så får manden skide ondt i knæene, og så kan han slet ikke koncentrere sig. Så der skal være en god madras, som kan give...

Julie Ralund: Affjedring?

Flemming Kaul: Og afsæt med knæene eller hvad man nu vil, hvad man nu vil sige. Og der kommer det morsomme, at vi kan se på denne her madras, at der er rigtig hug i den, for madrassen bølgler, og man kan se, at den gungrer, når de, når de hygger sig sammen. Så der er virkelig gang i den... Og saftig sex i San Zeno.

Julie Ralund: Saftigt sex i San Zeno. Og hvad kan man ellers se omkring det her udover sexen? Hvad? Hvad sker der som de ligger bare der til fuld skue og i lang tid, eller hvad sker der?

Flemming Kaul: Ja, det gør de jo godt i gang. Altså det er jo næsten som et øjebliksbillede vi kan se, og vi har lige sneget os med fotografiapparatet og taget et billede midt i det hele. Men der er en lille sjov ting, som vi kan se på billedet, nemlig at der står en, mens de hopper og madrassen gungrer eller hvad den nu gør. Så ser vi en tjener der står og jeg er faktisk med med en skål med vinen i, og der ser ud til at være i gang med at male manden med det mens han boller. Så det er altså der der er virkelig hvor druk og hor på en eller anden måde er gået op i en højere enhed.

Thomas Klinkby: Men det er da lidt af et projekt det her.

Flemming Kaul: Så ja, jeg tænker også, at det må være svært at koncentrere sig om at blive madet samtidig, men det kan jo være...

Julie Ralund: Man kan vænne sig til meget, tænker jeg.

Flemming Kaul: Når man er til fest...

Thomas Klinkby: Er der en grund til, at vi som gæster... Er det meningen, at vi skal kigge på det, at der er åben dør?

Flemming Kaul: Det kunne det godt være, for hvis hvis hvis det er en bryllupsfest, så er det vigtigt at sige jamen brylluppet, det er ikke bare ritualet før, hvor man siger et eller andet, og danseren danser en brudevals eller hvad de nu kan finde på. Og det er jo selve samlejet, der markerer

brylluppet, der er så vigtigt. Og hvis nu for eksempel det viser sig, at manden slet ikke kan af en eller anden grund.

Julie Ralund: Fordi han ligger og bliver madet, og hældt vin på. haha. Undskyld

Flemming Kaul: For meget lyrespil, og ja...

Julie Ralund: Der kan være ting, der forstyrrer.

Thomas Klinkby: Der skal være vidner.

Flemming Kaul: Der skal... Der kan godt være, der skal være vidner. Vi kan faktisk bruge det udtryk også fra nyere tid eller middelalder. Der skulle man være sikker på, at ægteskabet var fuldbyrdet. Det er sådan, at man kunne ikke blive skilt i den katolske kirke, men hvis manden af en eller anden grund ikke kunne, så kunne kvinden klage, og så kunne de blive skilt, når ægteskabet ikke var fuldbyrdet.

Julie Ralund: Så det er en rigtig vigtig... Et rigtig vigtigt ritual, vi faktisk overværer her?

Flemming Kaul: Så vi skal faktisk. Så der er ikke noget... Der er ikke sådan noget smålummert i at vi lige skal ind og kigge. Gæsterne skal være sikre på, at det her er alvor. Det er et bryllup, og at ægteskabet er fuldbyrdet.

Julie Ralund: Så det her med at have vidner til ting er også vigtigt?

Flemming Kaul: Ja, ja.

Thomas Klinkby: Men vi sidder ikke og giver karakterer?

Flemming Kaul: Nej, det gør vi ikke. Men vi kan dog godt give en karakter, for det kan godt være, at kvinden havde det havde havde lidt ud af det i den sammenhæng, at det ikke kun er mændene manden, der skal om man så må sige.

Julie Ralund: Jamen det er jeg glad for at du siger fordi, der er jo en årsag til, at det her vulvabrød med klitoris er blevet bagt til jer.

Thomas Klinkby: Det smagte i øvrigt af [mer].

Julie Ralund: Men det er fordi, at der er en helt særlig ting afbilledet her.

Flemming Kaul: Ja, det er det der er så flot et billede vi har af det her elskende par. Ja, vi kan se hendes kønsdele.

Julie Ralund: Ja ja?

Flemming Kaul: Og vi kan se... Ja, vi kan se hans han vi tager den med penis, om man så må sige. Han stikker den ind. Der er ikke noget der er skjult.

Julie Ralund: Der er simpelthen et et billede af en vulva der er åben, hvor man kan se kønslæberne og klitoris.

Flemming Kaul: Og klitoris også, ja.

Flemming Kaul: Ja, det er nemlig rigtig sjovt, og man kan faktisk se klitoris. Det er derfor, vi laver den, har jeg forstået, at vi har fået lavet en kage med med det her.

Julie Ralund: Og jeg syntes, at det var vigtigt lige at sige at markere, at klitoris faktisk har eksisteret 500 år før Kristi.

Thomas Klinkby: Det er ikke en moderne opfindelse.

Julie Ralund: Nej, men nogle gange kan man have troet, at den har været forsvundet i historien.

Thomas Klinkby: Den har været lige så svær at finde for nogle som Amerika og Indien var for Columbus.

Flemming Kaul: Men der ligger en... Der ligger faktisk en, synes jeg, en spændende oplysning i, at man har gjort noget ud af at markere klitoris på denne her på det her billede, for det må vise, at den på en eller anden måde er interessant. Og hvis den er interessant, så betyder det, at kvinden også

gerne skulle have noget ud af at dyrke sex. At det ikke bare er hele det. Alting drejer sig bare om mandens tissemand, og den skal ind, og så er alle glade. Men at der også er noget mere i det sex.

Julie Ralund: Det er i sandhed alletiders fest, det her. Skal vi lige skåle på klitoris. Undskyld, jeg ved godt det bliver lidt under bæltestedet, men det behøver jo ikke at være dårligt eller pinligt dengang, vel? For det var vel bare en god ting?

Thomas Klinkby: Det er et spændende sted at være, ja, skål!

Julie Ralund: Skål!

Flemming Kaul: Har der været nogle teenagedrenge deromkring 450 før kristu, der lige skulle hen og kigge på nogle frække spande. Jeg tror altså, vi ser det som noget enormt sjofelt. Men i virkeligheden har det jo været dybt, dybt alvorligt. Og de her spande de har, det har jo hængt i et skab, indtil de er kommet med i en grav. Måske den, den mand, der er blevet gift, har fået den spand som en bryllupsgave, og så den kom med i graven. Og ellers har den hængt som den allerfineste service der, der har hængt i hjemmet, som kun blev taget frem ved helt særlige fester. Og så kiggede gæsterne på billederne på billederne, og så snakker de om. Og så kan de jo også bruge spandene som en slags Emma Gad guidebog for, hvordan en fest kan foregå. Hov, her der var fire, der var fire stridsvognsoptog med, nåh. Sidste gang var der kun to, ikke.

Julie Ralund: Sådan en slags historisk Instagram, hvor man ligesom har flashet, hvad man alt det fineste man kan?

Flemming Kaul: Og som en hellig ting, så får manden eller kvinden den med i graven. Og det er fra grave, vi har fundet de her spande.

Julie Ralund: Jeg er lidt fascineret af den der madras, hvor man kunne have det blødt og godt. Var det noget, vi tog med hjem til Norden? Hvornår? Hvornår har vi madrasser heroppe?

Flemming Kaul: Jeg tror ikke umiddelbart, vi tog... at vi slæbte en madras eller en seng med hjem til Norden. I øvrigt. Kan vi se fra, fra og fra en anden, fra en anden grav fra nogenlunde samme tid, altså fra en grav at en hel en hel kæmpe bronzesofa har de slæbt over Alperne for at ende et sted i Sydtykland, så han kunne sidde og holde fest på en sofa. Så de har altså de har slæbt nogle vanvittige...

Julie Ralund: De har slæbt nogle vanvittige ting.

Flemming Kaul: De slæbte nogle vanvittig møbler over Alperne, men det når altså kun til Sydtyskland. Vi har ikke nogle kæmpe kæmpe sofaer eller eller sjove madrasser her. Der skal vi nok op til vikingetiden, før vi i hvert fald har vid-... Selvfølgelig har man også haft det før, hvor vi hvor vi har vidnesbyrd om for eksempel dyner og puder, der er der, er fyldt med fjer.

Julie Ralund: Missionærstillingen og madrasserne og alt det rare. Det blev blev nede i Sydtyrol, og så gjorde vi det på vikingemanér heroppe.

Flemming Kaul: Medmindre man altså gør det i græsset, så får mændene ikke ondt i knæene.

Julie Ralund: Nej, det er selvfølgelig rigtigt. Jeg var nok blevet Sydtyrol, tænker jeg.

Thomas Klinkby: Ja, vi har da meget blødt mås heroppe i Danmark. Hvis man kender sin mås-områder, så kan man slippe af sted med en halv-hygge stund.

Flemming Kaul: Ja.

Julie Ralund: Det har i hvert fald været... Det her har været en hel-hygge stund vil jeg sige.

Thomas Klinkby: Ja, det er jo en tangent, men det var bare, når nu vi alligevel er under ækvator. Sexstillinger. Missionærstillingen. Og var der et eller andet, der, var der et nyt brud på det? Ved man noget om det fra fra spandene?

Flemming Kaul: Det kunne da godt være, når man har en. Når man har en god madras, så er missionærstillingen nemmere, som sagt, men man ser man ser mere fra Grækenland, at det foregår. Stående eller siddende bagfra eller på en stol. Det har vi fremført på en anden af de her bronze spande, der sidder der. Der sidder manden på en stol, og så sidder damen ovenpå.

Julie Ralund: Smart. Så er det også kvindens lårmuskler, der er i spil. Så kan han få lov til at slappe af.

Flemming Kaul: Så det er også noget med at det er også noget med at bruge et møbel og ikke bare bare stå. I den nordiske bronzealder har vi helleristninger, hvor man kan se de bare står foran hinanden og står op.

Julie Ralund: Står op og passer på knæene?

Flemming Kaul: Ja ja, så er... Det det, det er et studie i sig selv, samlejstillinger i i forhistorisk tid. Det kan man faktisk godt studere. Der er forskellige, der er forskellige varianter, men det allerfineste billede næsten er et samleje fra hele Europas forhistorie. Det er denne her spand fra San Zeno.

Julie Ralund: Vi siger mange tak til Flemming. Tak fordi du ville komme.

Birgitte Kampmann: Ja, det har været alletiders fest.

Flemming Kaul: Ja, mange tak fordi jeg måtte komme.

Thomas Klinkby: Næste gang, så skal vi til det maskebal i København, der blev Struensees sidste fest. Du er selvfølgelig også inviteret, kære lytter. Serien Alletiders Fest er blevet til med støtte fra William Demant Fonden. Produceret af Buddy Buddy, Nationalmuseets mediehus Vores Tid. Det er Gustav Niepoort, som har lavet lyddesign og Troels Donnerborg er redaktør.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Alletiders Fest S1E3: Jernalderens måske bedste samleje](#)

Produceret af Buddy Buddy for Vores Tid